

บทเรียน ด้านอารมณ์-สังคม บทที่ 79

เรื่อง การพัฒนาความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

ผลที่คาดว่าจะได้รับ:

ตัวชี้วัด:

สาระการเรียนรู้:

กลุ่มอายุ

หัวข้อหลัก:

บทเรียน:

เวลาที่ใช้ในการสอน:

มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี และมีความเห็นอกเห็นใจ

ประยุกต์ใช้การตระหนักรู้ในตนเองและสังคมในการตัดสินใจต่างๆในชีวิตโดยมีความรับผิดชอบได้

เคารพผู้อื่น: เชื่อว่าผู้อื่นคู่ควรที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยความอ่อนโยน, ความเห็นอกเห็นใจ และด้วยความเมตตากรุณา: รู้สึกมีแรงจูงใจที่จะทำการดี เหตุเพราะสัมผัสถึงความรักอันล้นเหลือของพระเจ้า

3-5 ปี

การพัฒนาทางอารมณ์

การพัฒนาความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

45 นาที

วัตถุประสงค์การเรียนรู้:

1. เด็กจะสามารถอธิบายได้ว่าในสถานการณ์เดียวกันนั้น บางครั้งคนอื่นก็รู้สึกแตกต่างจากที่พวกเขาารู้สึก
2. เด็กจะสามารถบรรยายได้ว่าตนรับรู้และเข้าใจความรู้สึกของคนอื่นได้อย่างไร

อุปกรณ์การสอนที่ต้องการใช้:

1. ตัดกระดาษเป็นวงกลมให้สำหรับเด็กแต่ละคน (ขนาดใดก็ได้)

สิ่งที่ผู้สอนต้องเตรียม:

1. อ่านเนื้อหาในบทเรียนนี้ให้จบทั้งบท
2. จัดหาและรวบรวมอุปกรณ์ที่ต้องการใช้
3. ตัดกระดาษเป็นวงกลมให้สำหรับเด็กแต่ละคน บนวงกลมแต่ละใบให้วาดรูปหน้าใดหน้าหนึ่งต่อไปนี้: หน้ายิ้มแย้ม (วงกลมที่มีจุดสองจุดเป็นดวงตา และมีเส้นโค้งหงายขึ้นเป็นรูปรอยยิ้ม), หน้าเศร้า (วงกลมที่มีจุดสองจุดเป็นดวงตา และมีเส้นโค้งคว่ำ เหมือนคนทำหน้างอ) หรือ หน้าโกรธ (วงกลมที่มีเส้นสองเส้นเป็นตา และอีกเส้นหนึ่งเป็นปาก) วาดแต่ละหน้าบนวงกลมหลายๆ ใบ
4. อธิษฐานเผื่อเด็กๆ ที่จะรับรู้ถึงความยากลำบากของผู้อื่น

ขั้นตอนการเรียนรู้การสอน

การนำเข้าสู่บทเรียน:

1. ให้เด็กๆนั่งเป็นวงกลมบนพื้น ถอดรองเท้าของคุณให้เด็กคนหนึ่งลองสวมดู ให้เด็กคนนั้นลุกขึ้นและลองเดินไปรอบๆ
2. ถามเด็กคนนั้นว่า รู้สึกอย่างไรบ้างเมื่อต้องเดินโดยใส่รองเท้าของคนอื่น? เธอรู้สึกต่างจากการใส่รองเท้าของตัวเองอย่างไร? เธอรู้สึกเหมือนเธอเป็นครูหรือไม่? เมื่อใส่รองเท้าฉันแล้วเธอรู้ได้โดยหรือไม่ว่าฉันรู้สึกอย่างไร? ขอขอบคุณเด็กที่ช่วยทำกิจกรรมและช่วยตอบคำถามของคุณ ใส่รองเท้าของคุณให้เรียบร้อย
3. ถ้าเธออยากรู้ว่าครูรู้สึกอย่างไร มาใส่รองเท้าของฉันก็ได้ไม่ได้ทำให้เธอรู้ความรู้สึกของฉันได้หรอก วันนี้เราจะมาค้นหาวิธีการที่จะบอกได้ว่าผู้อื่นรู้สึกอย่างไรกัน

หมายเหตุ: สำนวนภาษาอังกฤษที่ว่า “Put yourself in (someone’s) shoes.” เมื่อแปลตรงตัวคือ “เอาตัวเองมาใส่รองเท้าผู้อื่น” กล่าวคือถ้าคุณลองคิดว่าตัวเองเป็นเขาบ้าง (ลองอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับเขา) คุณอาจจะเข้าใจได้มากขึ้นว่าเขารู้สึกอย่างไร เทียบกับสำนวนไทยได้ว่า “ให้เอาใจเขามาใส่ใจเรา” - ผู้แปล

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน:

1. เล่าเรื่องนี้ให้เด็กๆฟัง
มีอยู่วันหนึ่งครูเดินไปตามถนนกับเพื่อน ฉันมีความสุขมากเพราะว่าพวกเรากำลังเดินไปยังบ้านเพื่อนอีกคนหนึ่งที่ได้อบคุกกี้ไว้และเชิญพวกเราให้ไปทานกับเธอด้วย มันเป็นวันที่สวยงามมากและฉันก็มีความสุขเหลือเกิน ฉันจึงเดินไปยิ้มไปตลอดทาง
แต่เมื่อฉันมองไปที่เพื่อนของฉัน เธอไม่ยิ้มเลย อันที่จริงเธอดูโศกเศร้าเสียด้วยซ้ำ เมื่อฉันเห็นว่าเพื่อนของฉันรู้สึกเป็นทุกข์ฉันก็หุบยิ้มและเริ่มรู้สึกเศร้าไปด้วย เธอคิดว่าเหตุใดฉันจึงรู้สึกเศร้า? คำตอบที่หวังว่าเด็กๆ จะตอบ: ฉันรู้สึกเศร้าเพราะว่าเพื่อนของฉันมีความทุกข์
ขณะที่เราเดินไปนั้น เพื่อนของฉันก็เริ่มเล่าให้ฟังว่าเธอเศร้าเพราะเหตุใด เธอเล่าว่าครอบครัวของเธอเพิ่งจะรู้ว่าพ่อของเธอป่วยหนัก และต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลต่างเมืองเป็นเวลานาน เธอบอกว่าเธอเป็นห่วงพ่อ และคงคิดถึงพ่อมากเวลาที่พ่อไม่อยู่
ระหว่างที่ฟังเพื่อนเล่าอยู่นั้น ฉันก็คิดไปด้วยว่าถ้าพ่อของฉันไม่สบายและต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลซึ่งอยู่ไกล ฉันจะรู้สึกอย่างไรบ้าง เมื่อฉันนึกถึงเรื่องนี้ฉันก็เริ่มรู้สึกโศกเศร้าแบบเดียวกับที่เพื่อนของฉันรู้สึก ฉันรู้สึกเหมือนได้เดินไปตามถนนโดยใส่รองเท้าของเธอหรือก็คือฉันได้เอาความรู้สึกของเธอมาใส่ไว้ในใจฉันเหมือนกับว่าฉันเอารองเท้าของเธอมาสวมไว้
หลังจากนั้นหลายสัปดาห์ ฉันได้พบเพื่อนของฉันอีกครั้งหนึ่ง เธอมีความสุขมากทีเดียว เธอบอกกับฉันว่าพ่อของเธอได้กลับมาที่บ้านและเขาหายป่วยแล้ว เมื่อฉันได้ยินเรื่องที่เธอบอกนี้ ฉันก็เริ่มรู้สึกมีความสุขไปด้วย เธอคิดว่าเหตุใดฉันจึงรู้สึกมีความสุข? ให้เด็กตอบ

1. การจะเชื่อว่าทุกคนรู้สึกเหมือนเธอนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่จริงๆ แล้วบางครั้งเธอก็รู้สึกต่างจากเพื่อนของเธอ และบางครั้งพวกเขาก็รู้สึกต่างจากเธอเช่นกัน
2. เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าเพื่อนของเธอกำลังโศกเศร้า? (หน้าของเขาบ่งบอก หรือพวกเขาบอกกับเธอเอง) ให้ทุกคนทำสีหน้าเศร้าหมอง มองดูที่ใบหน้าเศร้าหมองของเพื่อนๆ ลี
3. เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าเพื่อนของเธอกำลังมีความสุข? (หน้าของเขาบ่งบอก หรือพวกเขาบอกกับเธอเอง) ให้ทุกคนทำสีหน้ามีความสุข มองดูที่ใบหน้าที่มีความสุขของเพื่อนๆ ลี
4. เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าเพื่อนของเธอกำลังหวาดกลัว? (หน้าของเขาบ่งบอก หรือพวกเขาบอกกับเธอเอง) ให้ทุกคนทำสีหน้าหวาดกลัว มองดูที่ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกลัวของเพื่อนๆ ลี
5. บางครั้งเราสามารถเข้าใจได้ว่าเพื่อนของเรารู้สึกอย่างไรด้วยการดูสีหน้าของพวกเขา บ่อยครั้งพวกเราก็ต้องถามเพื่อนว่าเขารู้สึกอย่างไร และพยายามคิดว่าจะเราจะรู้สึกอย่างไร หากต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับเขา
6. แจกกระดาษที่ตัดและวาดเป็นรูปใบหน้าต่างๆ ให้กับเด็กแต่ละคน พวกเขาทุกคนมีใบหน้าที่แสดงความรู้สึกบางอย่างอยู่ ใบหน้าเหล่านั้นแสดงสีหน้ามีความสุข, โศกเศร้า หรือโกรธ
7. มองดูหน้าบนกระดาษนั้นให้ดี เมื่อครูเรียกชื่อของเธอ เธอไม่ต้องพูดอะไรแต่ให้แสดงสีหน้าเหมือนกับใบหน้าที่เธอได้รับ พวกเขาจะเดาเอาเองว่าเธอกำลังรู้สึกและกำลังแสดงความรู้สึกใดออกมา
8. เรียกชื่อเด็กครั้งละหนึ่งคน เด็กคนนั้นจะต้องยืนขึ้นและทำสีหน้ามีความสุข, โศกเศร้า หรือโกรธ คนอื่นในชั้นจะต้องเดาว่าเด็กคนนั้นกำลังแสดงสีหน้าและอารมณ์ใดออกมา
9. ถ้ามีเวลาเหลือ เก็บภาพใบหน้าจากเด็กๆ มาสลับและแจกให้พวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ให้เด็กๆ ทำสีหน้าเหมือนกับใบหน้าที่ได้รับและมองไปรอบๆ ห้องเพื่อหาเพื่อนที่ทำสีหน้าเหมือนกับตนเอง ให้คนที่ทำสีหน้าเหมือนกันมายืนรวมกลุ่มกัน เมื่อแบ่งเป็นกลุ่มได้ 3 กลุ่มแล้ว ให้เด็กๆ แสดงภาพใบหน้าที่ตนได้รับแล้วดูว่าเหมือนกันกับภาพของเพื่อนทุกคนในกลุ่มหรือไม่
1. ให้พวกเราเล่นเกมที่จะช่วยให้เราเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนเรากันเถอะ นำเด็กๆ เล่นเกมต่อไปนี้
2. จัดให้เด็กยืนเป็นแถวตรง ให้เด็กคนแรกนอนลง เด็กคนต่อไปจะต้องนอนโดยให้ศีรษะวางลงบนท้องของเด็กคนแรก เด็กคนต่อไปก็นอนโดยวางศีรษะลงบนท้องของเด็กคนที่ 2 เด็กๆ ที่เหลือก็นอนลงแบบเดียวกันคือวางศีรษะลงบนท้องของเด็กคนก่อนหน้า จนเด็กทุกคนนอนลงหมด
3. มาเริ่มเล่นกันโดยดูว่าเราจะสามารถรู้ถึงความสุขของผู้อื่นได้หรือไม่ ให้เด็กคนแรกออกเสียงว่า “ฮะ” เด็กคนต่อไปที่นอนบนท้องของเด็กคนแรกจะต้องออกเสียงว่า “ฮะ ฮะ” ตาม และเด็กคนที่ 3 ต้องพูดต่อว่า “ฮะ ฮะ ฮะ” ทำอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนเด็กแต่ละคนได้ออกเสียง “ฮะ” ตามลำดับของตน และทุกคนก็ได้หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน
4. ต่อไป มาดูกันว่าเราจะสามารถรู้ถึงความโศกเศร้าของผู้อื่นได้หรือไม่ ให้เด็กคนแรกทำเสียงเหมือนกับกำลังร้องไห้อยู่ เด็กคนต่อไปก็ต้องทำเสียงร้องไห้ไปเรื่อยๆ
5. และสุดท้าย มาดูกันว่าเราจะรู้ได้หรือไม่ว่าเพื่อนของเรากำลังหวาดกลัว ให้เด็กคนแรกทำเสียงเหมือนกับกำลังตกใจกลัว เด็กคนต่อไปก็ต้องทำเสียงหวาดกลัวไปเรื่อยๆ

สรุปบทเรียน:

1. ถามคำถามต่อไปนี้และเลือกเด็กสัก 2-3 คนเพื่อตอบแต่ละคำถาม เธอรู้สึกอย่างไรบ้างเวลาที่เพื่อนของเธอมีความสุข? เธอรู้สึกอย่างไรบ้างเวลาที่เพื่อนของเธอโศกเศร้า? เธอรู้สึกอย่างไรบ้างเวลาที่เพื่อนของเธอหวาดกลัว?
2. พระเจ้าทรงสร้างเราให้เรามีความรู้สึก ดังนั้นพระองค์จึงทรงสอนพระทัยในความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาว่าเรารู้สึกอย่างไร พระองค์ทรงห่วงใยเมื่อเรารู้สึกเป็นทุกข์, มีความสุข, หวาดกลัว หรือโกรธ เราสามารถพูดคุยกับพระองค์ถึงความรู้สึกของเราได้เสมอเพราะว่าพระองค์ทรงเข้าพระทัย
3. อธิษฐานปิดด้วยการทูลขอให้พระเยซูทรงช่วยเด็กแต่ละคนให้ไวต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น

การประเมินผลของครู:

(กิจกรรมใดใช้ได้ผลดี? กิจกรรมใดใช้ไม่ค่อยได้ผล? ฉันจะเตรียมบทเรียนในบทต่อไปอย่างไร?)

การประเมินผลผู้เรียน:
